

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 110

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 februarie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina		
DECIZII ALE SENATULUI					
4.	— Decizie privind asigurarea conducerii Senatului în data de 25 februarie 2013	2			
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE					
Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125, art. 126, art. 127 și art. 150 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, art. I pct. 25 din Legea nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și ale Legii nr. 174/2004 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	2–6	129.	— Decizie pentru numirea domnului Maricel Popa în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei....	11	
Decizia nr. 9 din 17 ianuarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. XXVI din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor	6–8	130.	— Decizie pentru numirea doamnei Anca-Laura Ionescu în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei	12	
Decizia nr. 11 din 17 ianuarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori	8–9	131.	— Decizie pentru numirea domnului Ilie Botoș în funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru	12	
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI					
126.	— Decizie pentru eliberarea domnului Victor Opaschi din funcția de secretar de stat la Ministerul Culturii....	10	132.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Tineretului și Sportului de către domnul Ionuț Sebastian labor	13
127.	— Decizie privind numirea domnului Victor Opaschi în funcția de secretar de stat la Secretariatul de Stat pentru Culte.....	10	133.	— Decizie privind eliberarea domnului Dumitru Nancu din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii	13
128.	— Decizie pentru numirea domnului Manuel Marian Donescu în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei	11	134.	— Decizie privind eliberarea domnului Emil Popa din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii	14
			135.	— Decizie privind stabilirea componenței nominale a Consiliului consultativ al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei	14–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE					
		25.	— Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind desemnarea unui compartiment specializat în domeniul infrastructurilor critice naționale/infrastructurilor critice europene, condus de un ofițer de legătură pentru securitate.....	15	
			★		
			Rectificări		16

DECIZII ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****DECIZIE****privind asigurarea conducerii Senatului
în data de 25 februarie 2013**

În conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele Senatului d e c i d e:

Articol unic. — În data de 25 februarie 2013, conducerea Senatului va fi asigurată de domnul senator Nicolae Moga, vicepreședinte al Senatului.

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 25 februarie 2013.

Nr. 4.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 2****din 17 ianuarie 2013**

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125, art. 126, art. 127 și art. 150 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, art. I pct. 25 din Legea nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și ale Legii nr. 174/2004 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹—77³, art. 127 alin. (2)¹, art. 141 alin. (2) lit. f), art. 125, art. 126, art. 127 și art. 150 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și ale Legii nr. 174/2004 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată

de Ioan Gancea și de Maria Gancea în Dosarul nr. 821/57/2011 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.079D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.080D/2012 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții legale, excepție ridicată de Ioan Liviu Șerbu în Dosarul nr. 822/57/2011/a2 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.080D/2012 la Dosarul nr. 1.079D/2012.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.080D/2012 la Dosarul nr. 1.079D/2012, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 3 aprilie 2012, pronunțate în dosarele nr. 821/57/2011 și nr. 822/57/2011/a2, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹—77³, art. 127 alin. (2¹), art. 141 alin. (2) lit. f), art. 125, art. 126, art. 127 și art. 150 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și ale Legii nr. 174/2004 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.**

Excepția a fost invocată de Ioan Gancea, de Maria Gancea și de Ioan Liviu Șerbu, în dosare având ca obiect anularea unor decizii de impunere fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât prin intermediul unor ordonanțe și ordonanțe de urgență s-a reglementat în domeniul legii organice, afectându-se îndatoririle fundamentale (legate de contribuțiile financiare) prevăzute de Legea fundamentală.

După opinia autorului excepției de neconstituționalitate, Guvernului nu îi este permis să reglementeze prin ordonanțe de urgență în materia obligațiilor de plată a taxelor și impozitelor, fiind vorba de afectarea în mod negativ a unei îndatoriri fundamentale, lucru interzis de art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală. Mai mult, aceste modificări aduse Codului fiscal și de procedură fiscală nu puteau fi operate decât printr-o lege a Parlamentului, potrivit art. 139 din Constituție.

De asemenea, în cazul ordonanțelor de urgență adoptate, nu a fost respectată condiția existenței unei situații extraordinare, iar faptul că există o lege de aprobare a unei ordonanțe de urgență nu duce la înlăturarea viciului de neconstituționalitate.

Pe de altă parte, art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție este foarte clar în a statua că legile ce reglementează în domeniul contenciosului administrativ sunt esențialmente organice. Or, Codul de procedură fiscală (adoptat printr-o ordonanță „simplă”) reglementează în domeniul legilor organice (prin titlul IX referitor la soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrativ-fiscale), iar Guvernul a încălcat, în acest fel, dispozițiile art. 115 alin. (1) din Constituție. Ca și în cazul ordonanțelor de urgență, existența unei legi de aprobare nu înlătură viciul de neconstituționalitate existent la data adoptării ordonanței Guvernului.

În continuare, autorul excepției de neconstituționalitate semnalează neconcordanțe ale dispozițiilor legale în ceea ce privește termenii de taxă și impozit. Esența criticii de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125—127 și art. 150 din Codul fiscal vizează, după opinia autorului excepției de neconstituționalitate, contradicția logică între tezele de reglementare a celor 4 articole, în sensul că persoana care efectuează operațiuni economice ar fi persoană impozabilă (este obligată la plata T.V.A.), deși art. 150 alin. (1) lit. a) califică operațiunea în sine ca fiind taxabilă. Această contradicție între sensurile de interpretare ale unor articole diferite ale aceluiași act normativ este de natură a crea confuzie cu privire la conținutul obligațiilor de natură fiscală, cu consecința posibilității abuzului de interpretare din partea autorității fiscale.

Or, acest lucru este de natură a încălca art. 16 din Constituție, care obligă la asigurarea condițiilor de egalitate a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. După opinia sa, dispozițiile legale criticate nu introduc o nouă obligație fiscală, ci doar modifică textul de lege anterior, obiectul de reglementare rămânând același.

Acesta mai arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la Codul de procedură fiscală, întrucât contestația este o cale de atac necontencioasă, care nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezată în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004. Prin contencios administrativ se înțelege acea modalitate prin care, prin intermediul justiției, cetățenii sunt apărați de eventualele abuzuri ale autorităților administrației publice. În schimb, procedura contestației, reglementată de titlul IX din Codul de procedură fiscală, nu este o procedură contencioasă, întrucât nu este soluționată de instanțele judecătorești. Potrivit art. 206 alin. (3) coroborat cu art. 209 din Codul de procedură fiscală, contestația se depune la organul fiscal, respectiv vamal, al cărui act administrativ este atacat și este soluționată de către structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene, a municipiului București sau de către Direcția de soluționare din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, după caz.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie prevederile art. 77¹—77³, art. 125, art. 126, art. 127, art. 127 alin. (2¹), art. 141 alin. (2) lit. f) și art. 150 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și ale Legii nr. 174/2004 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, precum și natura criticilor de neconstituționalitate formulate, Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. 125, art. 126, art. 127 și art. 150 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, art. I pct. 25 din Legea nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 1 iunie 2005, Ordonanței de

urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 18 octombrie 2007, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007 precum și ale Legii nr. 174/2004 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 25 mai 2004.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 56 privind contribuțiile financiare, art. 115 alin. (1), (4) și (6) privind regimul ordonanțelor de urgență și art. 139 alin. (1) privind impozitele, taxele și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la criticile aduse art. 125—127 și art. 150 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea observă că, de fapt, autorii excepției de neconstituționalitate nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci deduc contrarietatea textelor de lege criticate cu Legea fundamentală prin comparația dintre aceste articole.

În acest context, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 16 din 17 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 7 martie 2012), examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispoziții din Constituție sau din actele internaționale la care România este parte, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și nici coroborarea lor sau posibilele contradicții din cadrul legislației interne.

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 77¹—77³ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal care au fost reținute de instanța de judecată ca fiind obiect al excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, prin prisma naturii criticilor de neconstituționalitate, obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. I pct. 25 din Legea nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. De altfel, autorii excepției de neconstituționalitate au mai criticat aceleași dispoziții legale, în cadrul aceluiași proces, dar cu o motivare diferită.

Astfel, prin Decizia nr. 750 din 20 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 23 noiembrie 2012, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 25 din Legea nr. 163/2005 invocată de Ioan Gancea, Maria Gancea și de Ioan Liviu Șerbu; în esență Curtea, raportat la criticile de neconstituționalitate, a stabilit că în cadrul procedurii de adoptare a Legii nr. 163/2005 au fost respectate prevederile art. 61 și ale art. 76 alin. (1) din Constituție, referitoare la principiul bicameralismului și la votul majorității membrilor fiecărei Camere cu care sunt adoptate legile organice și hotărârile privind regulamentele Camerelor.

În prezentul dosar, autorii excepției de neconstituționalitate consideră, în esență, că dispozițiile art. 77¹—77³ au fost introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, fapt ce ar fi neconstituțional, având în vedere că, potrivit art. 115 alin. (6) din Constituție, printr-o ordonanță de urgență nu poate fi afectat regimul îndatoririlor fundamentale. Curtea observă însă, din examinarea fișei legislative a Codului fiscal, că aceste dispoziții au fost introduse prin art. I pct. 25 din Legea nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Parlamentul având

competența constituțională de a aduce modificări unei ordonanțe de urgență prin legea de aprobare a acesteia.

Curtea constată, astfel, că respectiva critică de neconstituționalitate nu poate fi reținută, ea urmând a fi respinsă ca neîntemeiată.

III. Referitor la criticile privind art. 127 alin. (2¹) din Codul fiscal, Curtea constată că, în realitate, ele privesc critici extrinseci ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Autorii excepției de neconstituționalitate arată că se încalcă art. 115 alin. (6) coroborat cu art. 56 din Constituție.

Prin dispozițiile legale criticate se face trimitere la explicitarea unor situații juridice prin norme, fapt care corespunde, în această situație, normelor de tehnică legislativă, ele neavând rolul de a modifica sau completa dispozițiile legale din Codul fiscal referitoare la situațiile în care persoanele fizice sunt calificate ca persoane impozabile, ci doar de a clarifica ipoteza normei legale, în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit căroră „Textul articolelor trebuie să aibă caracter dispozitiv, să prezinte norma instituită fără explicații sau justificări.”

În aceste condiții, Curtea urmează să respingă ca neîntemeiată critica formulată față de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

IV. În ceea ce privește celelalte dispoziții legale criticate, Curtea reține că nemulțumirea principală a autorilor excepției este datorată faptului că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, dispozițiile art. 141 alin. (2) lit. f) au fost modificate într-un sens nefavorabil lor. Astfel, începând cu 1 ianuarie 2008, ei nu s-au mai putut prevala de aceste dispoziții pentru a nu plăti T.V.A. pentru livrarea unor construcții noi.

Pentru autori, soluția a fost invocarea neconstituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, argumentând, pe de o parte, că nu a fost respectată condiția existenței unei situații extraordinare cu ocazia emiterii ordonanței de urgență și, pe de altă parte, că printr-o ordonanță de urgență nu pot fi modificate prevederile Codului fiscal care se referă la îndatoriri, cum este aceea de a contribui financiar la cheltuielile publice.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 106/2007 a fost adoptată motivându-se în preambulul său că s-ar fi ajuns la nerespectarea obligațiilor asumate față de Comisia Europeană referitoare la transpunerea directivelor comunitare în domeniu, precum și la imposibilitatea respectării calendarului bugetar așa cum este stabilit prin Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002. În nota de fundamentare a ordonanței de urgență se menționează, de asemenea, necesitatea combaterii evaziunii fiscale.

Referitor la justificarea unei situații extraordinare prin faptul că România ar risca declanșarea procedurii de *infringement*, Curtea s-a pronunțat (de exemplu, prin Decizia nr. 1.540 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 7 martie 2012), reținând că atâta timp cât Comisia Europeană nu a sesizat Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cadrul acestei proceduri, nu există o situație extraordinară în sensul jurisprudenței instanței de contencios constituțional.

În cazul de față, Guvernul a încercat luarea unor măsuri care să combată evaziunea fiscală într-un domeniu în care s-a înregistrat o activitate concertată, repetitivă și speculativă de evaziune fiscală, activitate de natură să afecteze grav bugetul de stat. În concret, s-a ajuns la situația ca persoane fizice să preia din obiectul de activitate a unor persoane juridice

construirea și vânzarea pe scară largă de imobile pentru care nu încasau și nu plăteau T.V.A. În aceste condiții, Curtea constată că a existat o situație extraordinară a cărei reglementare nu putea fi amânată.

Referitor la critica bazată pe art. 115 alin. (6), Curtea constată că acest articol din Constituție prevede că ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, **nu pot afecta** regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică.

Potrivit criticilor formulate, Curtea urmează să răspundă dacă prin eliminarea scutirii de la plata T.V.A. se încalcă sau nu regimul unei îndatoriri fundamentale, și anume aceea de a contribui la plata cheltuielilor publice, precum și dacă în acest domeniu se poate reglementa numai prin lege sau și printr-o ordonanță de urgență.

Curtea constată că nu este încălcat art. 115 alin. (6), întrucât instituirea obligației de plată a T.V.A. în sarcina autorilor excepției nu i-a fost afectat în niciun fel, ei având obligația de a încasa T.V.A. de la cumpărătorii imobilelor și de a transmite mai departe această taxă organelor fiscale competente. Cu alte cuvinte, taxa pe valoare adăugată este plătită, de fapt, de consumatorul final. Efortul celui obligat să verse la bugetul de stat T.V.A. constă doar în plata în amonte a taxei și încasarea de la beneficiarul imobilului vândut a taxei aferente; diferența între cele două taxe fiind datorată bugetului, persoanei fizice obligate nu i se îngreunează sarcina fiscală și deci nu îi sunt afectate îndatoririle prevăzute de Constituție.

Curtea Constituțională a precizat, de altfel, în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008), sensul noțiunii de „a afecta”, reținând sensul juridic al acestei noțiuni, sub diferite nuanțe, cum ar fi: „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”.

De asemenea, Curtea mai constată că în jurisprudența sa a reținut că este dreptul legiuitorului, inclusiv derivat, de a stabili cuantumul taxelor și impozitelor. Astfel, prin Decizia nr. 607 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 23 iulie 2012, Curtea a statuat că, în ceea ce privește raportarea la dispozițiile constituționale ale art. 44 și 56, Curtea reține că regula generală în materia impozitelor și taxelor este cuprinsă în art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”, iar potrivit art. 56 din Constituție, contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora, neputându-se reține, de principiu, că prin stabilirea pe cale legală a unui impozit sau majorarea acestuia s-ar leza dreptul de proprietate al unei persoane.

Din aceste reglementări constituționale rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră în competența exclusivă a legiuitorului, acesta având dreptul de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor și de a opta pentru acordarea unor exceptări sau scutiri de la aceste obligații în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective.

Întrucât stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat, precum și a condițiilor de impozitare intră în competența exclusivă a legiuitorului, adoptând reglementarea criticată, Guvernul, în calitate sa de legiuitor delegat, a acționat în limitele acestei competențe, neputându-se reține că astfel ar fi contravenit principiului așezării juste a sarcinilor fiscale.

În ceea ce privește invocarea încălcării prevederilor art. 139 din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută. Sintagma „numai prin lege” din cuprinsul art. 139 alin. (1) din

Constituția nu are o semnificație absolută, în sensul art. 73 din Constituție.

A condiționa adoptarea unor prevederi referitoare la bugetul de stat numai prin dezbatere parlamentară ar însemna a nu ține cont de realitățile concrete ale derulării procedurilor parlamentare, astfel încât, pe perioada vacanței parlamentare, să nu poată fi adoptate astfel de reglementări, în condițiile prevederilor constituționale referitoare la delegarea legislativă.

Sintagma „numai prin lege” urmărește, așadar, să interzică stabilirea unor impozite și taxe pentru bugetul de stat și bugetul asigurărilor sociale de stat prin acte inferioare legii, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor etc., sintagma nefiind aplicabilă în cazul adoptării ordonanțelor și ordonanțelor de urgență ale Guvernului în acest domeniu.

Mai mult, prin Decizia nr. 261 din 20 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 31 mai 2012, Curtea a statuat că termenul de „lege” folosit în prevederile constituționale ale art. 139 alin. (1) desemnează acte normative ce au forța juridică a legii, fiind incluse aici și ordonanțele Guvernului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

V. În ceea ce privește reglementarea prin Codul de procedură fiscală, adoptat printr-o ordonanță a Guvernului, a procedurii soluționării contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale, Curtea constată că susținerile autorilor excepției sunt neîntemeiate.

Aceștia afirmă că o astfel de procedură face parte din contenciosul administrativ; drept urmare, ea ar fi trebuit să fie reglementată, potrivit dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție, prin prevederi de natura legii organice. Procedura respectivă, deși litigioasă, nu face parte din contenciosul administrativ în sensul dispozițiilor constituționale coroborate cu cele ale art. 2 alin. (1) lit. f) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Prin aceste din urmă prevederi se definește ca fiind „*activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică*”, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul legii, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim. **Cu alte cuvinte, contenciosul administrativ este activitatea de soluționare a unui litigiu de către instanța competentă, litigiu în care cel puțin o parte este o autoritate publică.**

Curtea mai reține că respectivul Cod de procedură fiscală a fost adoptat prin Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 29 decembrie 2003. Emiterea acestui act normativ a fost posibilă în baza legii de abilitare a Guvernului de a emite diverse ordonanțe, printre care și cea privind Codul de procedură fiscală, Legea nr. 559/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 19 decembrie 2003. Prin Legea nr. 174/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 25 mai 2004, Parlamentul a aprobat, potrivit dispozițiilor constituționale, ordonanța Guvernului referitoare la Codul de procedură fiscală.

În aceste condiții, se observă și faptul că prin legea de aprobare nu s-a procedat la acoperirea vreunui viciu de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 125, art. 126, art. 127 și art. 150 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Ioan Gancea, de Maria Gancea și de Ioan Liviu Șerbu în dosarele nr. 822/57/2011/a2 și nr. 821/57/2011 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

II. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 25 din Legea nr. 163/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ale Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și ale Legii nr. 174/2004 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2013.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 9 din 17 ianuarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. XXVI din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. XXVI din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Maria Șutaru (Gheorghé) în Dosarul nr. 15.491/3/2010 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.499D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Acesta arată că o cale de atac este o calitate imanentă a hotărârii, dată de momentul pronunțării acesteia și nu de data introducerii acțiunii în instanță.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 19 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 15.491/3/2010, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a**

civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. XXVI din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor.

Excepția a fost invocată de Maria Șutaru (Gheorghé) într-un dosar având ca obiect soluționarea unui recurs formulat într-o cauză având ca obiect acordarea de despăgubiri în baza Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât se ajunge la încălcarea principiului neretroactivității legii civile. Astfel, raportat la situația concretă din dosar, dispozițiile art. XXVI din Legea nr. 202/2010 permit ca unui proces început în data de 25 martie 2010, sub imperiul Legii nr. 221/2009 în forma de la data începerii procesului ce prevedea — prin raportare la dispozițiile art. 3 pct. 2 din Codul de procedură civilă — ca împotriva hotărârilor pronunțate de tribunalul calea de atac este apelul, să se pronunțe o hotărâre supusă dispozițiilor modificate ulterior ale Legii nr. 221/2009 prin Legea nr. 202/2010 ce prevede că singura cale de atac este recursul.

Dispozițiile art. XXVI din Legea nr. 202/2010 permit ca hotărârile pronunțate după intrarea în vigoare a legii noi într-un proces început sub imperiul legii vechi să nu fie supuse căilor de atac prevăzute de legea veche, sub care s-a inițiat procesul, ci de legea nouă, ceea ce duce la situația ca o acțiune supusă la două căi de atac (apel și, implicit, recurs) la momentul înregistrării acțiunii să fie supusă doar unei singure căi de atac (recursul) datorită eliminării căii de atac a apelului de către legea nouă.

De asemenea, dispozițiile legale criticate sunt discriminatorii între persoanele care au obținut o hotărâre înainte de data de 26 noiembrie 2010, data intrării în vigoare a modificărilor Legii nr. 221/2009 aduse prin Legea nr. 202/2010, și persoanele care au introdus o cerere sub imperiul legii vechi, fără ca această cerere să fie judecată până la data intrării în vigoare a modificărilor.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, menționând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, arată că principiul aplicării imediate a normei procesuale este de sorginte legală, iar nu constituțională, legiuitorul având posibilitatea de a deroga de la acesta în anumite situații particulare, fără ca o atare soluție să fie calificată ca neconstituțională. Mai mult decât atât, în această materie, aplicarea imediată a legii noi, în măsura în care s-ar referi și la hotărâri anterior pronunțate, care altfel ar fi supuse căilor de atac potrivit noii reglementări sau sustrase incidenței unei căi de atac prevăzute de reglementarea în vigoare la data pronunțării lor, dar abrogate prin reglementarea ulterioară, ar avea caracter retroactiv și, deci, neconstituțional.

Pentru evitarea acestei consecințe negative, legiuitorul a adoptat, cu caracter tranzitoriu, prin derogare de la regula generală a aplicării imediate a normei procedurale, soluția supraviețuirii legii vechi, care, deși abrogată, continuă să guverneze regimul juridic al căilor de atac ce urmează să fie exercitate împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate sub imperiul ei, soluție pe care Constituția nu o interzice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile dispozițiilor art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. XXVI din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, dispoziții ce au următoarea redacție:

— Art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă: *„Hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate.”*

— Art. XXVI din Legea nr. 202/2010: *„Dispozițiile art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, ale art. 132 alin. (9) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele prin prezenta lege, precum și ale art. 4 alin. (6) și art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică și proceselor aflate în curs de*

soluționare în primă instanță dacă nu s-a pronunțat o hotărâre în cauză până la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, în art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, precum și în art. 16 privind principiul egalității în fața legii. De asemenea, se mai invocă încălcarea art. 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, raportat la art. 20 privind egalitatea și art. 21 privind nediscriminarea din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor criticate din Codul de procedură civilă, pe baza unor critici similare, constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 141 din 15 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 13 iunie 2005, Curtea a statuat că egalitatea de tratament în fața legii presupune egalitatea de situații, diferențele pe acest plan antrenând în mod necesar diferențe pe planul regimului juridic. Totodată, trebuie subliniat că principiul aplicării imediate a normei procesuale este de sorginte legală, iar nu constituțională, legiuitorul având posibilitatea de a deroga de la acesta în anumite situații particulare, așa cum a procedat și în prezenta cauză, fără ca o atare soluție să poată fi calificată ca neconstituțională.

Mai mult decât atât, aplicarea imediată a legii noi, în măsura în care s-ar referi și la hotărâri anterior pronunțate, care astfel ar fi supuse căilor de atac potrivit noii reglementări sau sustrase incidenței unei căi de atac, prevăzute de reglementarea în vigoare la data pronunțării lor, dar abrogate prin reglementarea ulterioară, ar avea caracter retroactiv și, deci, neconstituțional.

Pentru evitarea acestei consecințe negative, legiuitorul a adoptat, cu caracter tranzitoriu, prin derogare de la regula generală a aplicării imediate a normei procedurale, soluția supraviețuirii legii vechi, care, deși abrogată, continuă să guverneze regimul juridic al căilor de atac ce urmează a fi exercitate împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate sub imperiul ei, soluție pe care Constituția nu o prohibește.

Întrucât în cauza de față nu au fost aduse elemente noi, de natură să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește dispozițiile art. XXVI din Legea nr. 202/2010, Curtea constată că, în realitate, acestea urmează soluția dată de prevederile art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă, cele arătate mai sus fiindu-le aplicabile în mod corespunzător.

Având în vedere și dispozițiile art. 725 alin. 1 și 4 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că persoanele care au formulat cereri în vederea acordării unor despăgubiri potrivit dispozițiilor Legii nr. 221/2009 și ale căror dosare nu au fost soluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 202/2010 vor beneficia de doar două niveluri de jurisdicție în exercitarea propriilor drepturi procedurale. În consecință, textul criticat nu este de natură a contraveni principiului constituțional al egalității în drepturi, reglementat la art. 4 și art. 16 din Legea fundamentală, sau celui al accesului liber la justiție și al dreptului la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 din Constituție (*ad similibis*, a se vedea Decizia nr. 1.253 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 din 13 ianuarie 2012).

Așadar, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a celorlalte dispoziții convenționale invocate.

Întrucât Curtea a constatat conformitatea textelor criticate cu drepturile și libertățile fundamentale, rezultă că nici dispozițiile art. 1 alin. (5) nu au fost încălcate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă și ale art. XXVI din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, excepție ridicată de Maria Șutaru (Gheorghe) în Dosarul nr. 15.491/3/2010 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2013.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 11

din 17 ianuarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, excepție ridicată de Societatea Comercială „Volksbank România” — S.A. din București în Dosarul nr. 10.169/303/2011 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.532D/2012.

La apelul nominal se prezintă pentru autoarea excepției de neconstituționalitate domnul avocat Mihai Kehaiyan din Baroul București, precum și partea Adrian Vasile Boeru, lipsind cealaltă parte.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente care formulează o cerere prealabilă, solicitând conexarea prezentului dosar la Dosarul nr. 28D/2013 de pe rolul Curții Constituționale, dosar aflat în stadiu de raport.

Având cuvântul pentru a se pronunța asupra acestei cereri prealabile, atât cealaltă parte prezentă, cât și reprezentantul Ministerului Public se opun admiterii acesteia.

Analizând cererea, Curtea respinge cererea prealabilă formulată. Potrivit dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, conexarea dosarelor aflate pe rolul Curții Constituționale se dispune atunci când obiectul excepției este identic. Obiectul Dosarului nr. 28D/2013 se referă la dispozițiile art. 6 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, fiind diferit de cel din Dosarul nr. 1.532D/2012. Astfel, cererea prealabilă nu poate fi soluționată favorabil.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia arătând că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 135 din Constituție, libertatea economică și libertatea contractuală, inclusiv prin încălcarea autonomiei de voință a părților contractante.

În continuare, președintele acordă cuvântul părții Adrian Vasile Boeru, care arată că dispozițiile legale criticate sancționează, de fapt, atitudinile abuzive, astfel încât se impune respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Acesta arată că prevederile legale criticate reglementează, de fapt, o formă specială de leziune, ele nefiind de natură să încalce libertatea economică sau pe cea contractuală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 septembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 10.169/303/2011, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială „Volksbank România” — S.A. din București într-un dosar având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe civile a Judecătoriei Sectorului 6 București prin care s-a anulat un act.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât conferă doar consumatorului, deci unei singure părți, dreptul de a dispune rezilierea unui contract sinalagmatic, în condițiile în care acesta încalcă interesele sale, în timp ce agentul economic este privat de posibilitatea de a face același lucru atunci când interesele sale ar fi afectate. În concret, ca urmare a acestor dispoziții legale, banca ce figurează ca parte la o convenție de credit nu va putea modifica sub niciun aspect clauzele contractuale (în raport cu dispozițiile art. 6 din Legea nr. 193/2000), dar, mai mult decât atât, va trebui să le accepte pur și simplu pe acestea, fără a avea măcar posibilitatea rezilierii contractului.

Un alt aspect criticabil este dat de sfera intereselor consumatorului, care nu este delimitată în niciun fel, textul de lege lăsând la libera apreciere a acestuia stabilirea situațiilor în care interesele sale sunt încălcate sau nu, banca neputând interveni sub nicio formă.

Tribunalul București — Secția VI-a comercială apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. După opinia instanței, Legea nr. 193/2000 sancționează introducerea unor clauze abuzive în contractele standard preformulate, cum

sunt și convențiile de credit, sau formularea unor condiții generale acceptate de consumatori fără a putea fi negociate. Prin urmare, banca nu avea de ce să solicite modificarea vreunei clauze contractuale stabilite chiar de ea în cadrul convenției. Art. 7 din Legea nr. 193/2000 reglementează posibilitatea rezilierii în ipoteza în care convenția nu-și mai poate produce efectele după înlăturarea clauzelor abuzive, ceea ce profită ambelor părți contractante.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, arată că prin acestea se sancționează clauzele abuzive cuprinse în contract, care creează, în detrimentul consumatorului și contrar cerințelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților. Eliminarea unor astfel de clauze din contract este impusă de însăși natura abuzivă a acestora, iar faptul că legiuitorul a statuat doar pentru consumator posibilitatea de a solicita rezilierea contractului nu este de natură a aduce atingere vreunui principiu constituțional.

După opinia Avocatului Poporului, culpa pentru introducerea unor clauze contractuale care, ulterior, s-au dovedit a fi abuzive nu revine consumatorului, acesta de cele mai multe ori fiind nevoit să adere la un astfel de contract, ci celeilalte părți contractante, în speță o unitate bancară, care a întocmit și redactat actul cu inserarea unor astfel de clauze.

Pe de altă parte, motivele invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate în sprijinul acesteia nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, ci evidențiază probleme legate de modul de aplicare a normelor legale criticate. Principalele argumente se referă la lipsa reglementării de către legiuitor a posibilității de modificare de către unitatea bancară a clauzelor contractuale constatate ca abuzive, or, clarificarea acestor aspecte nu ține de competența instanței de contencios constituțional. În plus, se apreciază că o astfel de reglementare ar crea un beneficiu unității bancare, care și așa deține un control asupra clauzelor ce pot fi inserate în contract, fiind normală sancționarea utilizării unor contracte de adeziune care conțin clauze abuzive, prin rezilierea acestora.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, excepție ridicată de Societatea Comercială „Volksbank România” — S.A. din București în Dosarul nr. 10.169/303/2011 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2013.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 3 august 2012, dispoziții ce au următoarea redactare: „În măsura în care contractul nu își mai poate produce efectele după înlăturarea clauzelor considerate abuzive, consumatorul este îndreptățit să ceară rezilierea contractului, putând solicita, după caz, și daune-interese.”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 135 alin. (2) lit. a) privind libertatea comerțului.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că susținerile autoarei excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

Dispozițiile legale criticate reprezintă opțiunea legiuitorului, care a adoptat aceste măsuri ca urmare a constatării faptului că foarte multe dintre contractele încheiate între profesioniști și consumatori sunt contracte de adeziune, în care consumatorii nu au, în realitate, decât posibilitatea de a accepta sau nu semnarea unui contract (din cauze care țin, în general, de poziția pe piață a respectivilor profesioniști), fără o negociere a clauzelor contractuale care sunt impuse de către profesioniști.

Legea nr. 193/2000 conține în anexa sa și o listă a clauzelor considerate ca fiind abuzive. Așadar, profesioniștii au la dispoziție un instrument legal care le oferă posibilitatea să își adapteze în timp util conduita în cazul în care propun bunuri și servicii unor consumatori.

Art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție prevede că statul trebuie să asigure libertatea comerțului, dar acest lucru nu echivalează cu lipsa unui cadru normativ adecvat care să reglementeze exercitarea activităților specifice în condiții care să asigure funcționarea unei economii de piață viabile în care consumatorii să fie protejați în fața unor abuzuri ale agenților economici aflați, din diferite motive, pe poziții de forță.

Dispozițiile legale criticate reprezintă atât o sancțiune la adresa acelor profesioniști care înțeleg să profite de situația unor consumatori aflați, de multe ori, pe poziții de inegalitate față de aceștia, cât și o măsură de protecție a debitorilor (în ipoteza din dosarul de față) care, altfel, ar fi puși în situația de a suporta o sarcină disproporționată. Dacă s-ar recunoaște creditorilor dreptul de a cere, în această ipoteză, rezilierea contractului, s-ar putea ajunge la atitudini șicanatorii din partea acestora la adresa debitorilor.

Așadar, aceste prevederi stabilesc cadrul legal în care acești profesioniști își pot desfășura activitatea, având drept scop restabilirea unui just echilibru între interesele profesioniștilor care furnizează bunuri și servicii și cele ale consumatorilor.

Având în vedere considerentele de mai sus, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) privind libertatea comerțului din Constituție și, prin urmare, va respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru eliberarea domnului Victor Opaschi din funcția
de secretar de stat la Ministerul Culturii**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Victor Opaschi se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Culturii.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 25 februarie 2013.

Nr. 126.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Victor Opaschi în funcția
de secretar de stat la Secretariatul de Stat pentru Culte**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 6 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 44/2013 privind organizarea și funcționarea Secretariatului de Stat pentru Culte,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Victor Opaschi se numește în funcția de secretar de stat la Secretariatul de Stat pentru Culte.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 25 februarie 2013.

Nr. 127.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Manuel Marian Donescu
în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Manuel Marian Donescu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 25 februarie 2013.

Nr. 128.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Maricel Popa în funcția
de secretar de stat la Ministerul Economiei**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Maricel Popa se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 25 februarie 2013.

Nr. 129.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea doamnei Anca-Laura Ionescu
în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Anca-Laura Ionescu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 25 februarie 2013.

Nr. 130.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Ilie Botoș în funcția
de secretar de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru**

Având în vedere prevederile art. 58 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru procurori nr. 54 din 13 februarie 2013,

în temeiul art. 15 lit. c) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ilie Botoș se numește în funcția de secretar de stat în cadrul Cancelariei Primului-Ministru.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 25 februarie 2013.

Nr. 131.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Tineretului și Sportului de către domnul Ionuț Sebastian Iavor**

Având în vedere propunerea Ministerului Tineretului și Sportului formulată prin Adresa nr. 1.075 din 18 februarie 2013, precum și avizul favorabil nr. 6.783/2013 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici pentru exercitarea cu caracter temporar de către domnul Ionuț Sebastian Iavor a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Tineretului și Sportului,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ionuț Sebastian Iavor exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Tineretului și Sportului.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion MoraruBucurești, 25 februarie 2013.
Nr. 132.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Dumitru Nancu din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Dumitru Nancu se eliberează din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion MoraruBucurești, 25 februarie 2013.
Nr. 133.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Emil Popa
din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor
pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Emil Popa se eliberează din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției pentru Implementarea Proiectelor și Programelor pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 25 februarie 2013.

Nr. 134.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind stabilirea componenței nominale a Consiliului
consultativ al Autorității Naționale de Reglementare
în Domeniul Energiei**

Având în vedere prevederile art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, precum și propunerea președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei formulată prin adresele nr. 58.350 din 14 decembrie 2012 și nr. 5.312 din 4 februarie 2013,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se aprobă componența nominală a Consiliului consultativ al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, Decizia prim-ministrului nr. 183/2007 privind stabilirea componenței nominale a Consiliului consultativ al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 405 din 18 iunie 2007, cu modificările ulterioare, se abrogă.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 25 februarie 2013.

Nr. 135.

COMPONENȚA NOMINALĂ

a Consiliului consultativ al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei

Nr. crt.	Numele și prenumele	Instituția pe care o reprezintă
1.	Alexandru Săndulescu	Ministerul Economiei
2.	Corneliu Condrea	Ministerul Economiei
3.	Silvia Vlăsceanu	Federația Patronală a Asociațiilor Companiilor de Utilități din Energie — „ACUE”
4.	Răzvan Nicolescu	Federația Patronală Petrol și Gaze
5.	Petrică Pohrib	Federația Națională a Sindicatelor din Electricitate — Univers
6.	Gheorghe Bueșteanu	Sindicatul Liber Romgaz Mediaș
7.	Tudor Pendiuc	Asociația Municipiilor din România
8.	Ion Lungu	Asociația Furnizorilor de Energie Electrică din România — „AFEER”
9.	Ioan Ignat	Comitetul Național Român al Consiliului Mondial al Energiei — „CNR — CME”
10.	Ion Dobroiu	Asociația Națională a Consumatorilor de Energie din România — „ANCER”
11.	Costel Stanciu	Asociația pentru Protecția Consumatorilor din România
12.	Elena Georgeta Gavriloiu	Consiliul Concurenței
13.	Bogdan Marcel Pandelică	Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind desemnarea unui compartiment specializat în domeniul infrastructurilor critice naționale/ infrastructurilor critice europene, condus de un ofițer de legătură pentru securitate

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 228.049, întocmit de Centrul operativ pentru situații de urgență din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale,

în temeiul:

— art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2010 privind identificarea, desemnarea și protecția infrastructurilor critice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 18/2011;

— art. 7 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 725/2010 privind reorganizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și a unor structuri aflate în subordinea acestuia, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Centrul operativ permanent pentru situații de urgență din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale este desemnat compartiment specializat în domeniul infrastructurilor critice naționale/infrastructurilor critice europene, aflat în directă subordonare a ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.

Art. 2. — Centrul operativ permanent pentru situații de urgență, prevăzut la art. 1, va fi condus de Radu Timofte, consilier, în calitate de ofițer de legătură pentru securitate.

Art. 3. — Centrul operativ permanent pentru situații de urgență va comunica prezentul ordin tuturor celor implicați, în termen de 3 zile de la data aprobării acestuia.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Achim Irimescu,
secretar de stat

București, 21 februarie 2013.

Nr. 25.

RECTIFICĂRI

În anexa la Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 4.048/2012 privind desemnarea centrelor de instruire și evaluare a personalului care desfășoară activitățile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 303/2008 al Comisiei din 2 aprilie 2008 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a cerințelor minime și a condițiilor de recunoaștere reciprocă în vederea certificării societăților comerciale și a personalului în ceea ce privește echipamentele staționare de refrigerare, de climatizare și pentru pompe de căldură care conțin anumite gaze fluorurate cu efect de seră și a personalului care desfășoară activitatea prevăzută de art. 1 din Regulamentul (CE) nr. 307/2008 al Comisiei din 2 aprilie 2008 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a cerințelor minime pentru programele de formare și a condițiilor pentru recunoașterea reciprocă a certificatelor de formare pentru personal, în ceea ce privește sistemele de climatizare ale unor autovehicule care conțin anumite gaze fluorurate cu efect de seră, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 7 ianuarie 2013, se face următoarea rectificare:

— la nr. crt. 1, în coloana „Datele de identificare”, la rândul 4, în loc de: „Website: <http://www.rosoos.ro>” se va citi: „Website: <http://www.agfro.ro>”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 636576